

USA's næste præsident? Martin O'Malley annoncerer sit kandidatur til Demokraternes præsidentkandidat – kræver Glass/Steagall

30. maj 2015 – Lørdag annoncerede Martin O'Malley i byen Baltimore (staten Maryland) sit kandidatur til Demokraternes præsidentkandidat. Ud over at kræve [en genindførelse af] Glass/Steagall-bankopdelingsloven, krævede O'Malley også en ny, national sikkerhedsstrategi og en ny udenrigspolitik med engagement og samarbejde.

Her følger et udskrift af hans tale:

1. Introduktion

Amerikanske Medborgere,

Jeg vil tale til jer i dag om vores fælles Amerikanske Drøm, ... dens magtfulde historie, dens nuværende tilstand og, vigtigst af alt, det presserende behov for dens genopbygning.

Vores nation blev grundlagt på to, selvindlysende sandheder ... At vi alle er skabt ligeværdige. Og at vi alle af vor Skaber blev skænket retten til liv, frihed og stræben efter lykke. Med disse ord begyndte den Amerikanske Drøm. Der var intet skrevet med småt, ingen udløbsdato. Vi er alle inkluderede, kvinder såvel som mænd, sorte såvel som hvide. Irske

amerikanere, asiatiske amerikanere, latino-amerikanere, indfødte amerikanere. Jødiske, kristne og muslimske amerikanere.

Unge og gamle. Rige og fattige. Arbejdere og arbejdsgivere. Bøsser, lesbiske, transseksuelle og heteroseksuelle amerikanere.

Hvert menneske har betydning, der er brug for hver af os. I vores opfattelse af et land findes der ikke noget, der hedder en overflødig amerikaner.

Der er imidlertid en voksende ulighed i vort land i dag. Det er svælget mellem det stærke og retfærdige land, som vores børn har behov for, at vi er ... og så det land, som vi er i fare for at blive til.

For i Amerika i dag tjener 70 % af os det samme, eller mindre, som vi gjorde for 12 år siden. Det er første gang, det er sket på denne side af Anden Verdenskrig.

I Amerika i dag kæmper familieejede virksomheder og landbrug for at kunne konkurrere med stadigt større koncentrationer af store selskabers magt ...

For halvtreds år siden var nationens største arbejdsgiver GM (General Motors). En gennemsnitlig ansat i GM kunne med to ugelønninger betale for et års skolepenge på et universitet i delstaten.

I Amerika i dag, hvor drømme om college, et job til en anstændig løn og en tryk pensionisttilværelse er ved at glide så mange af hænde ... synes den Amerikanske Drøm at hænge i en tynd tråd.

Og dog, for i Amerika er der altid et 'og dog'.

Den sidste tråd, der holder os oppe, kunne meget vel være den stærkeste.

Det er generøsitetens, medfølelsens og den gensidige kærligheds tråd, der bringer os sammen som Et amerikansk Folk.

I mere end 200 år har vi været vores egen fremtids arkitekter. Og i dag må vi igen til at bygge.

Min far og mor, Tom og Barbara O'Malley, blev født ind i Den store Depression og blev voksne som en del af den storslåede generation, der vandt Anden Verdenskrig. Min far fløj 33 missioner over Japan i en B-24 Liberator, og fortsatte på college, udelukkende takket være GI Bill[1]. Min mor fløj i en alder af sytten i den Civile Luftpatrulje. De opfostrede deres børn – vi var seks – til en fremtid i middelstanden, der i overvejende grad sikredes af deres generations ofre og bedre valg.

Men de ville aldrig acceptere det begreb, at de på en eller anden måde skulle være »den mest storslåede generation«. For de troede på, og de lærte os, at hver generation amerikanere har evnen – og en hellig forpligtelse – til at blive storslået.

Og det må vi blive. Uanset, hvor svære oddsene er, uanset, hvor stor udfordringen er, og uanset, hvor hård kampen er.

Det er det presserende arbejde, som udfordrer os i dag: at genopbygge sandheden i den Amerikanske Drøm for ALLE amerikanere. Og at gå i gang med det samme!

2. Baltimore/Økonomi

I sidste måned var Tv-apparater over hele verden fyldt med vrede og raseri, og med flammerne i nogle af de mest ydmyge og hårdest ramte kvarterer i Baltimore.

For alle os, der har givet så meget af vores energi for at

gøre vores by til et tryggere, smukkere, mere retfærdigt og rigere sted, var det en hjerteskræende nat i denne bys liv.

Men der er en lektie at lære af den nat, og der er noget at tilbyde vores land, der kom ud af disse flammer.

For det, der fandt sted, handlede ikke blot om race ... ikke blot om politiets arbejde i Amerika.

Det handler om alt det, som det at være amerikaner bør betyde.

Håbløshedens svøbe, der den aften antændte en ild, transcenderer race eller geografi.

Oplev det rekordagtige antal unge, hvide børn, der slår sig selv ihjel med heroin i forstæder og småbyer over hele Amerika.

Den barske sandhed om vores fælles virkelighed er denne: Arbejdsløsheden i mange amerikanske store og mindre byer over hele USA er højere nu, end den var for otte år siden.

Betingelser med ekstrem og voksende fattigdom skaber betingelser for ekstrem vold.

Vi må arbejde på ...

Vores økonomiske og politiske system er vendt på hovedet og er bagvendt, og det er på tide at vende det omkring.

Det, der skete med vores økonomi – det, der skete med den Amerikanske Drøm – skete ikke ved et tilfælde.

Det var heller ikke resultatet af globale kræfter, der lå uden for vores kontrol.

Magtfulde, rige særinteresser hjemme hos os selv har brugt vores regering til at skabe – i vores eget land – en økonomi, der lader et flertal af vores befolkning sakke bagud.

En økonomi, der placerer en så koncentreret rigdom i hænderne

på de få, at det har taget muligheder fra hjemmene af de mange.

En økonomi, hvor et flertal af vores befolkning ikke høres, ikke ses, ikke behøves og efterlades til at slutte, at deres liv og arbejde i bogstavelig forstand er mindre værd i dag, end det var i går, ... Og vil være endnu mindre værd i morgen ...

Vi er i færd med at tillade, at vores mulighedernes land forvandles til ulighedernes land.

Den jævne mand kæmper, mens Wall Street stiger til store højder.

Fortæl mig, hvordan det kan være, at ikke en eneste adm. direktør fra Wall Street blev dømt for forbrydelser med relation til den økonomiske nedsmeltning i 2008. Ikke. En. Eneste. En.

Fortæl mig, hvordan det kan være, at man bliver standset for at køre med en beskadiget baglygte i vores land; men hvis man ødelægger nationens økonomi, er man urørlig.

Det er ikke meningen, vores økonomi skal fungere sådan!

Det er ikke meningen, at vores land skal fungere sådan!

Dette er ikke den Amerikanske Drøm!

Og det behøver ikke at være sådan!

Denne generation kan stadig nå at blive storslået.

Vi har før reddet verden, og vi må nu redde vores land – og vi vil gøre det ved at genopbygge den Amerikanske Drøm!

3. Dagsordenen

Når jeg nu her til morgen ser ud over det oprindelige »de fries land og de modiges hjem«, så ser jeg ansigterne af mennesker, der har gjort så meget for så mange i vores by og vores stat.

Sammen gjorde vi vores by til et tryggere, sundere og bedre sted for børn.

Sammen fik vi vores by til atter at have tiltro. Vi opfandt en ny og bedre måde at regere på, som vi kaldte CitiStat, og vi fik tingene gjort.

Sammen gjorde vi vores stats folkeskoler til de bedste i USA. Vi gjorde college økonomisk opnåeligt for flere familier.

Vi anførte vores folk gennem en ødelæggende, national, økonomisk tilbagegang. Vi sørgede for en bedre beskyttelse af vores land, vores luft og vandet i Chesapeake Bay.

Vi vedtog loven om retten til ægteskab for to af samme køn[2], og vi vedtog DREAM-loven[3].

Sammen forhøjede vi mindstelønnen, og vi oppebar den højeste gennemsnitsindkomst i Amerika. Vi opnåede topkarakterer for innovation, iværksættelse og udvikling af mindretals og kvinders virksomheder.

Jo, forståelse går forud for handling.

Og det krævede nyt lederskab. Nye perspektiver. Og nye fremgangsmåder.

Men vi troede på drømmen ... sammen skred vi til handling for at virkeliggøre den ... og det er præcist, hvad vi som nation må gøre i dag.

Vores økonomi er ikke penge, vores økonomi er folk – hele vores folk.

Vi måler succes på den voksende rigdom og tryghed for vores

folk – hele vores folk.

En stærkere middelstand er ikke konsekvensen af økonomisk vækst – en stærkere middelstand er årsagen til økonomisk vækst.

Vi må sammen, som en nation, bygge en amerikansk økonomi, der atter fungerer for os alle.

Det betyder en god job- og lønpolitik, der giver hårdtarbejdende familier mulighed for rent faktisk at få fremgang. Det betyder en højere mindsteløn, overtidsbetaling for overarbejde og respekt for alle arbejderes ret til at organisere sig i fagforeninger og føre kollektive lønforhandlinger for bedre lønninger.

Hvis vi gennemfører disse handlinger, vil drømmen atter leve.

Klimaforandring er virkelig. Vi må skabe en amerikansk jobdagsorden for at bygge en ny fremtid med vedvarende energi.

Vi må lancere en ny dagsorden for at genopbygge Amerikas byer som steder for retfærdighed og muligheder for alle.

Og hvis vi gennemfører disse handlinger ... vil drømmen atter leve.

For vores lands sikkerheds, og vores lands velbefindendes, og vores lands økonomiske væksts skyld, må vi også bringe 11 millioner af vores naboer ud af skyggerne ved at vedtage en omfattende immigrationsreform.

For vores nations varige symbol er ikke pigtrådshegnet ... det er Statuen af Frihedsgudinden.

Vi er en nation af immigranter. Vi er et medfølelse og generøst folk. Og hvis vi handler i overensstemmelse med vores principper – og med de bedste sider af vores natur – hvis vi vender tilbage til vores sande selv, så vil drømmen atter leve.

Tag ikke fejl – vores evne til at lede verden og være trygge i denne verden afhænger af styrken af den Amerikanske Drøm herhjemme. De udfordringer, vi konfronteres med i verden i dag, er anderledes end de udfordringer, vi stod over for i 1990'erne.

Sammen må vi bygge en ny, national sikkerhedsstrategi og bygge nye alliancer, der er fremadskuende og fremadhandlende.

Centrum for denne nye strategi må være reduktionen af trusler. Trusler, der udvikler sig hurtigt – fra voldelig ekstremisme, pandemiske cyber-angreb, spredning af atomvåben og sammenbrud af nationale stater, til klimaforandringens tørke, hungersnød og oversvømmelser.

Sammen må vi bygge en ny udenrigspolitik, baseret på engagement og samarbejde. Vi må gå sammen med ligesindede folk i hele verden – og især med nationer her på vores egen halvkugle – om vores fælles mål for en voksende, global middelstand.

Vi må sætte vores nationale interesse på førstepladsen; vi må sætte Amerika på førstepladsen.

Men vi kan ikke genopbygge den Amerikanske Drøm herhjemme ved at imødekomme de privilegeredes og magtfuldes krav.

Lad os være ærlige. Det var dem, der oprindeligt vendte vores økonomi på hovedet. Og de er de eneste, der har fordel af det.

Vi må retsforfølge bedragere, vi må genindføre Glass/Steagall, og hvis en bank er for-stor-til-at-lade-gå-ned uden, at det ødelægger vores nations økonomi ... ja, så må banken brækkes op, før den knækker os ... igen.

Goldman Sachs er en af de største vaneforbrydere inden for investeringsbanker i Amerika. For nylig lod den adm. direktør for Goldman Sachs sine ansatte vide, at han ville have det helt fint med enten Bush eller Clinton.

Det tror jeg på ...

Men jeg har nyheder til tyrannerne på Wall Street –

Præsidentskabet er ikke en kongekrone, som I kan lade gå frem og tilbage mellem to kongelige familier.

Det er en hellig tillid, der skal fortjenes fra USA's befolkning, og som skal forvaltes på vegne af USA's befolkning.

Den eneste måde, hvorpå vi kan genopbygge den Amerikanske Drøm, er ved at tage magten over vores egen, amerikanske regering!

4. **Konklusion**

Den Amerikanske Drøms hædrede poet, Bruce Springsteen, spurgte engang:

Er en drøm en løgn, hvis den ikke går i opfyldelse? ... Eller er den noget værre?

Hvorvidt den Amerikanske Drøm bliver til en løgn, eller bliver til en vedvarende sandhed, som vores børn kan nyde godt af, ... kan bygge på, ... kan udleve, ... er faktisk op til dig og mig.

Det er op til os alle sammen.

Det handler ikke om Wall Street, ikke om de fem store banker; det handler ikke engang om store penge, der forsøger at købe vores valg.

Det handler om USA.

Det handler om, hvorvidt Vi, folket, stadig har viljen til at blive storslåede amerikanere.

Det tror jeg på, at vi har.

Min beslutning er taget.

I vil nu alle skulle foretage et afgørende valg til næste år, til gavn for jeres familier og til gavn for det land, som I elsker og bærer i jeres hjerter.

Det er et valg, som folk vil udspørge jer om i mange år i fremtiden.

Så når et barn, der har en hel verdens læring foran sig, derfor spørger jer, hvem I stemte på, ønsker jeg, at I skal kunne sige til det barn, »jeg stemte på dig«.

Når I ser en far, der knokler sig igennem endnu en lang vagt for at kunne give sin datter en bedre fremtid, ønsker jeg, at I skal kunne sige til ham, »jeg stemte på dig«.

Når I ser en mor, der har en lang arbejdstid med to jobs for drømmen om at sende sin søn på college, ønsker jeg, at I skal kunne sige til hende, »jeg stemte på dig«.

Når I ser en ung far, der hungrer efter et anstændigt job for at forsørge sin familie, ønsker jeg, at I skal kunne sige til ham, »jeg stemte på dig«.

Historien om vort lands bedste dage skal ikke findes i en historiebog, for denne generation af amerikanere skal til at skrive den!

Og det er derfor, at jeg i dag ... over for jer – og over for alle, der kan høre min stemme – erklærer mig for at være kandidat til De forenede Staters præsidentembede ... og jeg stiller op for DIG.

Gud velsigne jer, og Gud velsigne Amerikas Forenede Stater.

[1] Loven om sociale fordele, herunder til uddannelse, for

hjemvendte krigsveteraner, populært kaldet GI Bill. Se artikel: ['Hvornår lærer vi af vores økonomiske historie'](#)

[2] Et flertal af staten Marylands borgere stemte ja til loven, der trådte i kraft 1. januar 2013.

[3] **DREAM Act** (akronym for **D**evelopment, **R**elief, and **E**ducation for **A**lien **M**inors) er et amerikansk lovforslag for en proces med flere faser for illegale immigranter i USA, som først ville give dem en betinget opholdstilladelse og dernæst, hvis de kan opfylde yderligere kvalifikationer, permanent opholdstilladelse.

USA: Martin O'Malley: Den amerikanske drøm med økonomiske muligheder for alle, og hårdt arbejder betaler sig

16. apr. 2015 – Demokratisk præsidentkandidataspirant Martin O'Malley holdt en tale her til aften med titlen, »At opbygge en økonomi, der er til fordel for alle«. Til trods for, at den tyve minutter lange tale, der blev holdt i en lille sal på Instituttet for Politik ved Harvard Universitetets Kennedy-skole for Regering var meget intens i sit emne, var O'Malley meget afslappet, smilede ofte og formidlede, at han vidste, hvad han talte om og ikke bare afleverede en kampagnetale. De følgende noter til talen er meget skematiske og yder slet ikke talen fuld retfærdighed; der var mange nuancer og poetiske talemåder, der ikke er med i teksten. Læsere opfordres

kraftigt til at se talen, der skulle være registreret på IOP's webside: <https://forum.iop.harvard.edu/content/building-economy-works-everyone>.

Efter de indledende bemærkninger talte O'Malley om at arbejde som student i et job, hvor hans boss arbejdede hårdere, og hvordan han spurgte sin boss, hvorfor han arbejdede så hårdt. Svaret var, »For min datter«. Dette anslog talens tema: Amerikanernes hårde arbejde for at skabe fremtiden. Han sagde, at den amerikanske nationalkarakter er bestemt af en magtfuld idé: Amerika yder økonomiske muligheder for alle, og hårdt arbejde betaler sig og giver vore børn og børnebørn en bedre fremtid. Han talte om den nationale opgave at gøre den amerikanske drøm om en stadig udvidelse af fremskridt for det amerikanske folk, en inkluderende vækstteori, til virkelighed.

Senere i talen diskuterede O'Malley en teori, der fokuserede på koncentrationen af rigdom på få hænder, der, gennem deres investeringer i økonomien, samt frihandel, ville skabe økonomisk vækst. I denne teori, sagde han, blev regering til fjende. Han citerede Ronald Reagan, der sagde, at regering er problemet. Denne 'så-drypper-det-på-deggen'-teori, sagde han, havde tre store strategier: skattelettelser, som i realiteten svækkede vores land alvorligt; afregulering af Wall Street; og en lavtlønspolitik for at bevare landets konkurrenceevne. Han sagde, at alt dette faldt fra hinanden i 2008-kollapset, men vi har stadig en koncentration af rigdom som aldrig før i vores land. Det betaler vi for med lavere lønninger og formindskede muligheder. Han sagde, »Det store flertal af vort folk arbejder hårdere, men resultatet er alligevel, at familier sakker bagud.«

Hvordan ændrer vi dette? spurgte O'Malley. Hvordan skal vi igen gøre det lønsomt at foretage produktive investeringer? Han fremlagde fem punkter til belysning af dette – især det første – forholdsvis detaljeret:

1. En lønningspolitik baseret på sund fornuft, og som

støtter middelklassen.

2. Genindfør offentlige investeringer i f.eks. forskning og udvikling, samt i uddannelse.
3. Genindfør juridisk ansvarlighed i de finansielle markeder. Han sagde, at ingen chefer fra Wall Street var blevet dømt for forbrydelser efter krakket i 2008, og det kunne han simpelt hen ikke forstå. Han sagde, at straffen for at blive taget for at køre med en beskadiget baglygte nogle gange er højere end for at ødelægge vores nationaløkonomi. Genindfør Glass/Steagall, så banker ikke kan spille hasard (spekulere) med indskydernes penge. Hvis banker er for store til at lade gå fallit, må vi bryde dem op, før de knækker os.
4. Ophøre med at gå ind i dårlige handelsaftaler som Trans-Pacific Partnership (TPP). Jeg går helt ind for international handel, sagde han, men ikke handel, der har skadelig indvirkning på amerikanske lønninger og middelklassen.
5. Skab en tryk fremtid for vore pensionister.

Slutteligt understregede han, at en stærk og voksende middelklasse ikke er RESULTATET af en voksende økonomi, men snarere er ÅRSAGEN til en voksende økonomi. Han understregede, at dette ikke er nye eller radikale idéer, men snarere er de idéer, der gjorde Amerika stort; idéer, der virker.

USA: Få Glass/Steagall til at ske

15. apr. 2015 – Hillary Clintons officielle annoncering af sit kandidatur til præsidentvalgkampen har kun fået trommerne til

at lyde højere for en ægte demokratisk præsidentkandidat, én, der har modet og forpligtelsen til at gå op imod Wall Street og genindføre Glass/Steagall. Den tidligere guvernør fra Maryland Martin O'Malleys kampagne har sat Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov på den nationale, politiske dagsorden igen, og det har Wall Street endnu ikke fået ændret.

Senator Elizabeth Warren brød i dag flere måneders bemærkelsesværdig tavshed om Glass/Steagall, idet hun gjorde nødvendigheden af at genindføre loven til hovedemnet i sin tale, »Arbejdet med en finansreform er ikke færdigt«, som hun holdt ved en konference i Levy Institute i Washington, D.C. Tre skridt, der blev vedtaget af regeringen under Wall Street-krakket i 1929, fungerede i et halvt århundrede, indtil de blev blæst af vejen af afreguleringens politiske vinde, erklærede hun i begyndelsen: oprettelsen af SEC, FDIC og »en tydelig opdeling mellem institutioner, der modtager indsættelser, og så investeringsbanker – Glass/Steagall-loven – så banker ikke kunne bruge indskud, der var garanteret af staten, til højrisiko-spekulation«. De største banker skal opdeles, og »der er to strukturmæssige måder at gøre det på; vi kan nedskære størrelsen af de største finansinstitutioner ... Og vi kan vedtage en Glass/Steagall for det 21. århundrede, der genopbygger muren mellem kommercielle banker og investeringsbanker«, sagde hun og henviste til det lovforslag, hun havde fremstillet i den forrige kongressamling med tre medsponsorere.

Bart Naylor, der er fortaler for finanspolitik for den progressive lobby-gruppe, Public Citizen, og som er endnu en Glass/Steagall-tilhænger, der har været tavs om spørgsmålet i flere måneder, sprang også ind i kampen igen.

»Ifølge Naylor er der to hovedspørgsmål i dag i D.C. med hensyn til Wall Street og storbankerne: for store til at lade gå fallit, og for store til at sætte i fængsel ... Og der er en løsning: Få Glass/Steagall tilbage og gennemtvung en hård nedskæring af bankernes størrelse«, skrev *Corporate Crime*

Reporter i indledningen til sit interview med Naylor, publiceret 14. april. Hvis man kunne fjerne »Store Penge« fra hele denne blanding«, ville hele denne lovgivning blive vedtaget, baseret på sin fortjeneste. Jeg ved ikke, hvordan Glass/Steagall ville fare ved en afstemning i dag, hvis der af en eller anden grund var en åben afstemning i Senatssalen.« Naylor nævnte de 100 medsponsorer til Marcy Kapturs lovforslag om at genindføre Glass/Steagall i den forrige Kongressamling, samt de 10 medsponsorer til Elizabeth Warrens tilsvarende lovforslag i Senatet.

Den tidligere arbejdsminister i Bill Clintons regering, Robert Reich, der er jævnlig skribent til agenturer, som fordeler artikler til mange medier, skriver i sin seneste artikel, at Glass/Steagall er det hovedspørgsmål, som Hillary Clinton må tage op, hvis hun ønsker at vinde vælgerens tillid. »Hvis hun skal opnå det mandat, hun behøver for at få Amerika tilbage på sporet, må hun være åbenrigtig over for det amerikanske folk ... hun bliver nødt til at indrømme, at Wall Street stadig kører en stor del af økonomien, og stadig er ude af kontrol. Så vi må genoplive Glass/Steagall-loven og bryde de største banker op, så millioner af amerikanere aldrig mere vil miste deres hjem, jobs og opsparinger pga. Wall Streets udskejelser«, skrev han.

Klummeskriver ved *Los Angeles Times* Doyle McManus fremfører i dag, og redaktør for *The Nation* Katrina van den Heuvel den 14. april i sin spalte i *Washington Post*, at der vil komme »en energisk debat under demokraternes kampagne til primærvalgene«, ikke om, hvem der skal nomineres til kandidat, men om, »hvad det betyder at være demokrat i 2016, og hvilket budskab, partiet bør tage med i den generelle valgkamp«, som McManus udtrykte det. Begge skribenter sætter »opbrydning af de store banker og genindførsel af Glass/Steagall-loven« i frontlinjen af dette budskab, som O'Malley har gjort det.

LaRouche: O'Malley har ret mht. Glass/Steagall

Siden fredag, den 6. mrs., i Concord, New Hampshire, USA, har tidligere guvernør Martin O'Malley promoveret sin forsøgsvisse opstilling til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat omkring det centrale spørgsmål om genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933, der blev væltet i 1999.

»Vi bør udbrede det her overalt«, sagde LaRouche i dag.

»Både Glass/Steagall og det faktum, at O'Malley stiller op med det. O'Malley har rejst spørgsmålet, og enhver, der er modstander af denne politik, må anses for at være et mangelfuldt valg til præsidentkandidaturet. O'Malley er i øjeblikket den eneste, der er kvalificeret til at blive præsidentkandidat. De andre bliver nu nødt til at forklare deres standpunkt om dette spørgsmål. Man kan ikke i al evighed føje Wall Street for at takkes dem.«

Hvad er problemet i USA? Det er, at den finansielle side af sagen, ud fra Washingtons standpunkt, ikke er i overensstemmelse med USA's interesser. Problemet er det samme i Europa: pointen er, at visse interesser ønsker at beskytte deres finansielle interesser, også selv om disse finansielle interesser nu er ved at blive værdiløse.

Se på hele den europæiske affære. Europa er rent faktisk i gang med at voldtage Grækenland, og det har de gjort i nogen tid. Og det gør forbandet ondt, hvis man ikke går med på det. Så folk kerer sig ikke det mindste om verden; de kerer sig udelukkende om deres egne, smålige, vulgære interesser.

Tiden er inde til at opløse Eurozonen. Den skal bare opløses. Man skal give dem besked om, at tiden er inde til at opløse den, med den begrundelse, at denne institution ikke ved, hvordan man opfører sig. Tiden er inde til at skaffe sig af med den, fordi den er ved at blive ligesom en arrogant slyngel. Den har intet retmæssigt krav på myndighed over andre nationer.

Det, som Europa gør i sit system med hasardspil, betyder, at det er umuligt at få fred i Mellemøsten eller nogen andre steder. Det betyder, at hvis Grækenland trækker sig ud, på den ene side, så vil Eurozonen kollapse. Men det modsatte virker på samme måde. Hvis de bliver, vil den disintegre under vægten af deres tilstedeværelse.

Det hele er et falskneri. Det her har ingen værdi: dette banksystem. Og de skal se at komme tilbage til amerikansk politik. Glem det faktum, at et par klovne nedstemte amerikansk lovgivning i 1999: Glass/Steagall skal genindføres. Vi må have denne genindførelse af Glass/Steagall og kaste den i hovedet på Kongressen og sige: »Dette falskneri er det, der var årsag til vore problemer.«

»O'Malley har ret«, sagde LaRouche.

»Det skal gøres. Det er det afgørende skridt. Det ville, selvfølgelig, sænke Wall Street. Det er hele pointen. Enhver, der fører kampagne på Wall Streets side, har ikke gjort sig fortjent til at blive valgt.«

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Glass/Steagall-loven, der trådte i kraft den 16. juni, 1933.